

1926

РАСЛА БЯРОЗКА...

/Замест прамовы на дыспуце/

Неспакойная ноч.

Нясьдцыхаючы плача вецер. Плача трывожна, плача нязна-
наю жудасьцю. Рассыпаецца сыпучая імгла.

Няпрыветна.

Хмары коузаюцца па страхах и як дым, адліжнаю парой,
засьцілаюць вулицы.

Цемень.

А вецер сьвишча, вецер ня сьдцхае, зрывае вакеницы, рвец-
ца, у хату каб прытулицца у кутку и сьцішыцца, прытылицца
у маленьким цемным кутку, нібы яму надакучыу бязьмежна-
вирливы прастор.

Слухаеш яго жаласьлівае завываньне, и сэрца так неспа-
койна, сэрца моцнымі ударамі абуджае боль юнацкіх грудзей.

Эх, вецер! Непакорлівы, сьцюдзены, бязьлівасны.

А у полі, у прасторным полі стаіць адзінока бярозка.
Лісьця пажоуклі, асирацельня галінкі сумна хістаюцца ад
ветру.

Помню, добра помню той сонцавейны дзень, калі бярозаньку
пасадылі, калі далі ей творчае жыцьце. Помню, у той дзень
кожны у сваім сэрцы пасеяў надзею у росквіт, пышны росквіт
бярозанькі. Кожны жыў ветлымі думкамі, што я на горда будзе
расьці, расьці стромка, будзе кучаравіцца зяленаю листотай
на радасьць чуламу сэрцу чалавека.

Бярозка прывілася, бярозка узрастае, зашаласьцела ліс-
точкамі, завабіла вяселкавай усмешкай!

И удзячна апавітыя агняцвіетным росквітам, складалі
ей песьні, паданьні, аздаблялі яе кветкамі радасьці, а яна
шаласьцела гонарам, шаласьцела павевам бадзерасьці.

Бярозка расла
Буйна расцьвітала
Гульлива сонцу усьмихалася

Адно як "кветку шчасця" на купальле-імкнуліся сарваць
листочак твой, слаўная бярозка, і прыкласьці да грудзей як-бы
махавую чупрыву.

Кожны сьхіліўся бярозаньцы ня раз і я паклонам низ-
ким палаваў твае галінкі, твае лісточкі, твой расцьвет.

Бывала, у вечар сині глянеш на бярозку-стаіць яна горда
непарушна, як асілак, як сын Дняпра, як казачны Машэка.

Стаіць яна, як водат, барацьбіт, як гэрой народнага на-
станья. •Бярозка расла

Абуджала імкненьні
Бярозка-радасьцю людзей была

Але-апау адзіе лісток, як-бы з вачэй гарачая сьляза.

Апау адзін, апау другі лісточак, ссутулілася, згорбілася
стромкая бярозка.

Што здарылася? Што прычынай? Пышна расцьвітала і раптам
марна гине, як стрымаць? О, колькі сил згубілі, сил не шкадава-
лі, а бярозка гине, сохне, прападае.

Няужо больш не пачуць гульливага, вабнага, цудоунага
шэдесту?

Няужо успаміны аб ей застаюцца толькі у паданьні?

Дзе знайсьці шлях, каб абсьвяткаваць перамогу над сь-
мерцю?

Бярозка канае
Бярозка расла.

І у грудзех ня сьціхае бурна біцца сэрца, неспакоем
лютым, жудасна, трывожна.

Восень

~~Кішэля~~ Імгла

Цемень

Жалоба

Дзе ж вясна нашых думках. Дзе ж буравейная радасьць?
Дзе-ж нашы сьветлыя мары-надзеі?
А вецер бушуе, вецер галосіць
Бярозка расла.

Андрэй Александровіч

ЦГАОР БССР, газета "Савецкая Беларусь" № 251/1846
3 лістапада 1926г., стр. 5